

Arrest

nr. 208 019 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2015, 16 februari 2015, 19 februari 2015, 23 februari 2015, 24 februari 2015, 4 februari 2016 en 21 maart 2016 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag aan.

Op 8 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2015 (en de aanvullingen dd. 12.02.15, dd. 16.02.15, dd. 19.02.15, dd. 23.02.15, dd. 24.02.15, dd. 04.02.16, dd. 21.03.16) werd ingediend door :

T., Z. (R.R.: 073120949774)

geboren te Naryn op 09.12.1973

+ echtgenote :

P., T. (N° R.R.: 075083051423)

geboren te Frunze op 30.08.1975

+ minderjarige kinderen :

T., L. (N° R.R.: 099091064632)

geboren te Bishkek op 10.09.1999

T., I. (N° R.R.: 001110230949)

geboren te Balykchi op 02.11.2001

T., A. (N° R.R.: 008012024439)

geboren te Balykchi op 20.01.2002

T., A. (N° R.R.: 014012612111)

geboren te Deinze op 26.01.2014

nationaliteit: Kirgizië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie: het feit dat betrokkenen sinds hun asielaanvraag onafgebroken op het Belgisch grondgebied zouden verblijven, onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, Nederlands spreken en waarvoor zij diverse lessen /cursussen volgden (zie certificaten, inschrijvingsbewijs, deelcertificaten), na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken, ten zeerste werkbereid zouden zijn, een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben met vele vrienden en kennissen die bevestigen dat zij hun uiterste best doen om zich in de maatschappij te integreren, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 11.04.12, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.13 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestn. 103.681). Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 05.06.13 en verblijven sindsdien illegaal in België tot de dag van de tweede asielaanvraag, nl. op 28.01.2015. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.03.16 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestn. 163.906). Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied ten laatste op 03.04.2016 te verlaten.

De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar 1 maand 17 dagen voor de eerste en 1 jaar 1 maand 11 dagen voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene stelt dat met inbegrip van de procedure 9ter de procedures gezamenlijk nog langer heeft geduurd. Aan de aanvraag 9ter dd. 03.07.13 werd, omwille van de afwezigheid van een handtekening, geen enkel gevolg verleend (beslissing dd. 03.06.14). Dus kan met de duur van de aanvraag 9ter geen rekening worden gehouden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er wordt verwezen naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer verzuimt echter toe te lichten hoe dit verdrag geschonden zou worden indien betrokkenen terug dienen te keren naar het land van herkomst. Het louter verwijzen naar artikelen uit bepaalde verdragen, zonder enige bijkomende (duidelijke) uitleg, kan onmogelijk weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers beroepen zich op het feit dat hun minderjarige kinderen in België ruim 2 jaar onderwijs volgen en alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands volgen (zie schoolattesten, rapporten, verklaringen). De onderbreking van het schooljaar niet kan worden geëist, wel integendeel, zou een buitengewone omstandigheid uitmaken volgens de raadsheer. Een terugkeer naar het land van herkomst zou de volledige schoolloopbaan van de kinderen teniet doen. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is het jongste kind van betrokkenen pas schoolplichtig op 01 september 2020. Voor de overige kinderen geldt dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De raadsheer verwijst naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (Kinderrechtenverdrag) en schrijft dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Er wordt niet in concreto aangetoond dat de persoonlijke ontwikkeling van de kinderen geschaad zou worden en dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Er wordt niet in concreto gesteld waarom deze procedure gevaarlijk en onmogelijk zou zijn. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden. Meester Blomme stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van

humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2.. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat haalt aan dat betrokkenen gezien zij momenteel in België verblijven de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. België is voorsnog niet het buitenland.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft de bijgevoegde artikels omtrent de vermoedelijke situatie in het moederland van verzoekers kan erop gewezen worden dat deze artikels opgesteld zijn in een andere taal dan de Nederlandse taal en dat er geen vertaling is toegevoegd. Aldus kan hier geen rekening mee worden gehouden. Bovendien wat betreft de verwijzing naar de onveilige toestand in Kirgizië; dit betreft een verwijzing naar een algemene situatie die niet wordt toegepast op de persoonlijke situatie van betrokkene.

De advocaat van betrokkenen stelt tenslotte dat verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel wensen te steunen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat zij vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren vijf middelen aan tegen de bestreden beslissing. Door de onderlinge inhoudelijke verbondenheid van deze vijf middelen worden zij hierna samen besproken.

De verzoekende partijen voeren in een eerste, tweede, derde, vierde, en vijfde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van de rechten van verdediging aan.

De verzoekende partijen lichten de vijf middelen als volgt toe:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen de elementen van integratie kunnen niet aanvaard worden in dit verband want behoren tot de gegrondheid van de aanvraag de duur van de

asielprocedures was niet onredelijk lang art. 3 EVRM, art. 1 Verdrag New York, art. 3 IVKR kunnen niet dienstig ingeroepen worden ook de overige argumenten worden verworpen

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden, dit gezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Dat in dit verband vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend tijdens de duur van hun (tweede) asielprocedure, en zij alsdusdanig in afwachting waren van een nieuwe beslissing, en lopende deze procedure als dusdanig zij legaal in het land waren.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet de procedure asiel af te wachten en dan te gaan stellen alsof de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW er een asielprocedure lopende was.

Dat integendeel dient vastgesteld op datum van het indienen van de aanvraag dat er wel degelijk een procédure asiel lopende was, en bijgevolg verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België konden indienen.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op een ontvankelijke wijze werd ingediend, waarbij het uiteraard de datum van de aanvraag is waarop de verwerende partij zich dient te plaatsen voor de beoordeling van de ontvankelijkheid. Gezien de asielprocedure alsdan bezig was, hadden verzoekers op dat ogenblik wel degelijk het recht om de aanvraag in België in te dienen, en is het totaal ten onrechte dat de aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard en de talrijke elementen van integratie zomaar zonder enig onderzoek werden aan de kant geschoven.

Indien er wel een onderzoek van deze elementen van integratie had plaatsgevonden, dan zijn verzoekers ervan overtuigd dat zij wel degelijk aanspraak hadden kunnen maken op een positieve beoordeling ook ten gronde;

Dat in de bestreden beslissing in gene mate hieromtrent wordt gemotiveerd, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij op datum van de aanvraag wel degelijk legaal in België verbleven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook dergelijke aanvraag in België konden indienen.

Dat het niet opgaat zoals verwerende partij placht te doen zelf actief de onontvankelijkheid van de aanvraag op te zoeken door gedurende de asielaanvraag gedurende meer dan één jaar geen enkel initiatief te nemen, en wanneer dan negatieve beslissing tussenkomt van de RVV inzake de (tweede) asielaanvraag van verzoekers dan vlug de aanvraag art. 9 BIS VW te gaan afwijzen.

Dat het opvallend is dat eerst gedurende 14 maanden geen enkele beslissing tussenkomt en dan na de afwijzing door de RVV bij beslissing dd. 11.03.2016, er binnen de kortste keren, weze binnen de maand negatieve beslissing tussenkomt.

Dat deze strategie van verwerende partij niet enkel wordt vastgesteld in deze zaak, doch ook in tal van andere zaken.

Dat het actief opzoeken van de ontvankelijkheid door de beslissingen automatisch uit te stellen totdat een beslissing is tussengekomen inzake de lopende asielaanvraag, leidt tot een al te verregaande uitholling van het wetsartikel 9 BIS VW.

Dat immers deze strategie ertoe leidt dat elkeen die niet erkend is als politiek vluchteling hoegenaamd geen ontvankelijke aanvraag in België zou kunnen indienen en anderzijds wie erkend is als politiek vluchteling dit wel zou kunnen, in theorie althans, omdat deze gezien zijn erkenning er geen belang meer bij heeft.

Dat op deze wijze de procedure art. 9 BIS VW een holle doos wordt en er door niemand nog dienstig gebruik kan van gemaakt worden.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk, waarbij de beweerde onontvankelijkheid enkel veroorzaakt is door de houding van verwerende geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat dient vastgesteld te worden dat op het ogenblik van de aanvraag er geen enkel beletsel bestond voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen en zich hierbij te beroepen op buitengewone omstandigheden zoals de lopende asielaanvraag.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, hetgeen door verwerende partij wel wordt geprobeerd.

Dat ook dient rekening gehouden te worden of er al dan niet een asielprocedure lopende was ten tijde van de aanvraag en dit in de bestreden beslissing alsdusdanig niet is gebeurd.

Dat desgevallend ook dient nagegaan te worden of er geen verlenging van de BGV aan de orde is.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat ook in deze hypothese een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat ook om deze reden dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden. De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien de strategie waarbij actief een gebeurlijke ontvankelijkheid wordt uitgelokt door de aanvraag niet te behandelen zolang een asielprocedure lopende is, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn een lopende asielprocedure.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoekers destijds is opgeworpen geworden dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren;

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de asielprocedure evenals de verregaande integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren de verzoekers zijn totaal verankerd er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid er zijn vijf kinderen, waarbij alle kinderen tot de beste leerlingen van hun klas behoren en dit ondanks het feit dat zij destijds met een taalhandicap te maken hadden, dewelke zij in de kortste keren hadden verholpen;

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers en hun vijf minderjarige kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kirgizië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

VIERDE MIDDEL SCHENDING ART 7 VW

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In KIRGIZIË komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen en dit ten aanzien van personen die zich bekeerd hebben tot het Christendom.

Het is een overwegend moslimland waarbij er quasi geen tolerantie bestaat ten aanzien van de minderheidsgodsdiensten.

Dat er sprake is van een golf van radicalisering, waarbij nog dient opgemerkt dat KIRGIZIË niet zover vandaan gelegen is van de grote oorlogsgebieden SYRIË en IRAK, waar IS tracht een Islamitisch Kalifaat op te richten.

Dat ganse gemeenschappen zijn uitgemoord, en ook in KIRGIZIË er sprake is van oplopende spanningen ten aanzien van Christenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

Dat verzoekers een groot gevaar lopen gezien verzoekers destijds reeds tal van problemen hadden in het land van herkomst, en waarbij er bovendien nog recent mensen in het land van herkomst kwamen informeren naar verzoeker. Zij wilden hem doden. Minstens is het zo dat deze situatie in KIRGIZIË voor Christenen diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop schendingen van de Mensenrechten van Christenen aan de orde zijn.

Verzoekers waren niet veilig in hun land van herkomst, en dienden dit te ontvluchten.

Zij kunnen niet terug om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in KIRGIZIË er een is van willekeurig geweld ten aanzien van Christenen en tevens personen van Koreaanse origine, zoals verzoekster, waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel. werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien anders een moeilijke herstellen ernstig nadeel zou dreigen voor verzoekers.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet op enige concrete wijze uiteenzetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van het EVRM, of de rechten van verdediging schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De verzoekende partij stellen dat zij hun aanvraag hebben ingediend tijdens hun tweede asielprocedure, en zij dus in afwachting waren van een nieuwe beslissing en tijdens deze procedure legaal in het land waren. Volgens hen gaat het niet op dat de verwerende partij de asielprocedure afwacht om dan te gaan stellen dat de aanvraag niet in België kon ingediend worden. Volgens hen is een lopende asielprocedure net een buitengewone omstandigheid die maakt dat de aanvraag in België kan ingediend worden.

De Raad stelt vast dat hem geen enkele wettelijke bepaling bekend is die aan de verwerende partij een termijn oplegt waarbinnen zij een beslissing zou moeten nemen over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. *In casu* werd over de aanvraag van de verzoekende partijen van 6 februari 2015 bovendien een beslissing genomen op 8 april 2016. Dat is ongeveer een jaar en twee maanden na de aanvraag. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze beslissingstermijn kennelijk onredelijk zou zijn. Waar de verzoekende partijen stellen dat het bestaan van buitengewone omstandigheden dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag, dient gewezen te worden op de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Aangezien de verzoekende partijen *in casu* niet aannemelijk maken dat de beslissingstermijn van de verwerende partij onredelijk lang was en dat het bestaan van buitengewone omstandigheden moet beoordeeld worden op het moment van de bestreden beslissing, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het feit dat de verwerende partij gewacht heeft tot de asielprocedure afgelopen was vooraleer een beslissing te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de verzoekende partijen, kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen maken om dezelfde redenen evenmin aannemelijk dat de verwerende partij actief de ontvankelijkheid van de aanvraag zou opzoeken door de beslissingen automatisch uit te stellen tot een beslissing is tussengekomen inzake de lopende asielaanvraag en dit zou leiden tot een al te verregaande uitholling van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone

omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielaanvraag, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Waar de verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd over de elementen van integratie, mist deze bewering feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat immers wel degelijk een expliciet motief in die zin: *“De elementen van integratie : het feit dat betrokkenen sinds hun asielaanvraag onafgebroken op het Belgisch grondgebied zouden verblijven, onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, Nederlands spreken en waarvoor zij diverse lessen /cursussen volgden (zie certificaten, inschrijvingsbewijs, deelcertificaten), na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken, ten zeerste werkbereid zouden zijn, een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben met vele vrienden en kennissen die bevestigen dat zij hun uiterste best doen om zich in de maatschappij te integreren, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De verzoekende partijen stellen verder dat ook moet nagegaan worden of er geen verlenging van de bevel om het grondgebied te verlaten aan de orde is. De Raad ziet niet in hoe dit zou kunnen leiden tot de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing en de verzoekende partijen verduidelijken dit ook niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 21 maart 2016 en 1 april 2016 hebben gevraagd om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij maken echter niet aannemelijk dat zij een dergelijke verlenging ook gekregen hebben. Bovendien leggen de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uit wat dit te maken heeft met de in casu bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel bevat. Er valt dan ook niet in te zien hoe de al dan niet verlenging van enig bevel om het grondgebied te verlaten tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zou kunnen leiden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

In hun tweede middel betogen de verzoekende partijen dat het feit dat ze niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in de aanvraag zijn volgens hen geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt zich volgens de verzoekende partijen een nieuwe beoordeling op in het kader van de procedure tot regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is volgens de verzoekende partijen niet omdat ze niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij de situatie in hun herkomstland en hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen, of dat de verwerende partij geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de ingeroepen elementen in de aanvraag omdat zij de asielaanvraag heeft verworpen. De verzoekende partij stellen dat zij in de aanvraag hebben aangevoerd dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Uit de aanvraag van 6 februari 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen daarin aanvoeren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun moederland. Zij wijzen op de onveilige toestand in Kirgizië, meer bepaald het politieke en sociaal-economische klimaat

dat niet gezond zou zijn. De toestand zou er onveilig zijn. Zij stellen in hun aanvraag dat hun afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland. Zij stellen verder dat het onderbreken van hun verblijf om in hun land van herkomst een aanvraag te gaan indienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, maar onherroepelijk het verlies van het merendeel van de argumenten betekenen die pleiten voor het verderzetten van het verblijf. Zij wijzen op een schending van artikel 1 van het Folterverdrag bij terugkeer.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing concrete en uitgebreide motieven bevat met betrekking tot de in de aanvraag aangehaalde argumenten dat de verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst: *“Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 11.04.12, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.13 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestn. 103.681). Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 05.06.13 en verblijven sindsdien illegaal in België tot de dag van de tweede asielaanvraag, nl. op 28.01.2015. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.03.16 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestn. 163.906).”*, *“Er wordt verwezen naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer verzuimt echter toe te lichten hoe dit verdrag geschonden zou worden indien betrokkenen terug dienen te keren naar het land van herkomst. Het louter verwijzen naar artikelen uit bepaalde verdragen, zonder enige bijkomende (duidelijke) uitleg, kan onmogelijk weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”*, *“Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Er wordt niet in concreto gesteld waarom deze procedure gevaarlijk en onmogelijk zou zijn. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden. Meester Blomme stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een “humanitaire machtiging” te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.”*, en *“Wat betreft de bijgevoegde artikels omtrent de vermoedelijke situatie in het moederland van verzoekers kan erop gewezen worden dat deze artikels opgesteld zijn in een andere taal dan de Nederlandse taal en dat er geen vertaling is toegevoegd. Aldus kan hier geen rekening mee worden gehouden. Bovendien wat betreft de verwijzing naar de onveilige toestand in Kirgizië; dit betreft een verwijzing naar een algemene situatie die niet wordt toegepast op de persoonlijke situatie van betrokkene.”*

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft geantwoord op de door de verzoekende partijen in de aanvraag opgeworpen argumenten zoals hierboven weergegeven. De verzoekende partijen maken bovendien niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen stellen dat, zelfs indien deze elementen reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog een nieuwe beoordeling zich opdringt in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. De verzoekende partijen maken deze loutere bewering echter niet aannemelijk, zeker niet omdat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van het commissariaat-generaal van 16 november 2015, blijkt dat de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen werd afgewezen wegens het bedrieglijk karakter ervan. Bij de behandeling van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen werden enkel nog de nieuwe elementen in vergelijking met de eerste aanvraag onderzocht, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Het commissariaat-generaal besliste in zijn beslissing van 16 november 2015 dat er geen sprake is van nieuwe elementen die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van de vorige aanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 163 906 van 11 maart 2016 weigerde de Raad aan de verzoekende partijen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de situatie in hun land van herkomst oordeelde de Raad reeds dat de verzoekende partijen wel dienen aan te tonen dat er in Kirgizië sprake is van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burger en dat blote beweringen over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaan. Zoals de

verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt hebben de verzoekende partijen zich er in hun aanvraag toe beperkt te verwijzen naar de algemene toestand in Kirgizië zonder deze te betrekken op hun persoonlijke toestand en is het inderdaad zo dat wat de verwijzing naar de onveilige toestand in hun land van herkomst, de verzoekende partijen enkel niet vertaalde stukken heeft bijgevoegd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partijen zich opnieuw beperkt hebben tot blote beweringen dat er sprake is van een onveilige toestand in Kirgizië. De Raad stelt vast dat uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij de elementen heeft onderzocht die de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben opgeworpen om te pogen aannemelijk te maken dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, en dat zij deze op niet-kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, minstens dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat dit niet het geval zou zijn.

Het tweede middel is niet gegrond.

In hun derde middel herhalen de verzoekende partijen grotendeels de argumenten zoals zij die in hun aanvraag hebben aangevoerd. Zo stellen zij dat zowel de asielprocedure, als de verregeande integratie volgens hen als buitengewone omstandigheid moet worden aangenomen. Zij wijzen nogmaals op hun verblijfsduur en hun band met België, hun werkbereidheid, en het feit dat hun vijf kinderen hier naar school gaan. Zij herhalen dat hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn als zij moeten terugkeren, en de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Zij stellen ook nogmaals dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf zouden betekenen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun derde middel een deel van hun argumenten zoals aangevoerd in hun aanvraag opnieuw opwerpen. Wat betreft de beweerde integratie, de beweerde gevaarlijke situatie in het land van herkomst en de asielprocedure verwijst de Raad naar bovenstaande bespreking. De bestreden beslissing bevat aangaande de overige elementen die in het derde middel worden opgeworpen bovendien ook een concrete motivering, namelijk: *“De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar 1 maand 17 dagen voor de eerste en 1 jaar 1 maand 11 dagen voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkene stelt dat met inbegrip van de procedure 9ter de procedures gezamenlijk nog langer heeft geduurd. Aan de aanvraag 9ter dd. 03.07.13 werd, omwille van de afwezigheid van een handtekening, geen enkel gevolg verleend (beslissing dd. 03.06.14). Dus kan met de duur van de aanvraag 9ter geen rekening worden gehouden.”*, *“Verzoekers beroepen zich op het feit dat hun minderjarige kinderen in België ruim 2 jaar onderwijs volgen en alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands volgen (zie schoolattesten, rapporten, verklaringen). De onderbreking van het schooljaar niet kan worden geëist, wel integendeel, zou een buitengewone omstandigheid uitmaken volgens de raadsheer. Een terugkeer naar het land van herkomst zou de volledige schoolloopbaan van de kinderen teniet doen. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is het jongste kind van betrokkenen pas schoolplichtig op 01 september 2020. Voor de overige kinderen geldt dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”*, *“De raadsheer verwijst naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (Kinderrechtenverdrag) en schrijft dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Er wordt niet in concreto aangetoond dat de persoonlijke ontwikkeling van de kinderen geschaad zou worden en dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen.”*. Met de loutere herhaling van hun argumenten zoals uiteengezet in de aanvraag maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

In een vierde middel stellen de verzoekende partijen dat in Kirgizië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dit ten aanzien van personen die zich bekeerd hebben tot het Christendom. Het is volgens de verzoekende partijen een overwegend moslimland waarbij er quasi geen tolerantie bestaat ten aanzien van de minderheidsgodsdiensten. Verder is er volgens hen sprake van een golf van radicalisering, waarbij nog dient opgemerkt dat Kirgizië niet zover ligt van de grote oorlogsgebieden in Syrië en Irak, waar IS tracht een Islamitisch Kalifaat op te richten. Volgens de verzoekende partijen zijn ganse gemeenschappen uitgemoord, en ook in Kirgizië is er sprake van oplopende spanningen ten aanzien van Christenen. De verzoekende partijen stellen dat zij een groot gevaar lopen aangezien zij destijds reeds tal van problemen hadden in het land van herkomst, en waarbij er bovendien nog recent mensen in het land van herkomst kwamen informeren naar de eerste verzoekende partij. Zij wilden hem volgens de verzoekende partijen doden. Minstens is het volgens de verzoekende partijen zo dat deze situatie in Kirgizië voor Christenen diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat de verzoekende partijen gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop schendingen van de Mensenrechten van Christenen aan de orde zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De bestreden beslissing kan dan ook niet tot gevolg hebben dat de verzoekende partijen gedwongen naar hun land van herkomst worden teruggestuurd. De verzoekende partijen maken bovendien niet aannemelijk dat zij alle elementen die zij in hun vierde middel aanhalen, ook hebben aangevoerd in hun aanvraag van 5 februari 2015. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verwerende partij uitgebreide motieven heeft besteed aan de door de verzoekende partijen in hun aanvraag van 5 februari 2015 opgeworpen argumenten die betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst. Waar de verzoekende partijen nu in hun vierde middel met nog andere argumenten aankomen die betrekking hebben op de situatie in hun land van herkomst kunnen zij de verwerende partij niet verwijten hierover niet gemotiveerd te hebben in de bestreden beslissing.

Het vierde middel is niet gegrond.

In hun vijfde middel ten slotte, betogen de verzoekende partijen dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Zij stellen te hebben aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kirgizië er één is van willekeurig geweld ten aanzien van Christenen en tevens personen van Koreaanse origine, zoals de tweede verzoekende partij, waardoor zij louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. De verwerende partij moest zich er volgens de verzoekende partijen van vergewissen dat de verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. De bestreden beslissing maakt volgens hen een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Uit de motivering dient volgens hen te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit volgens hen geenszins uit de motivering, wel integendeel. Er werd volgens de verzoekende partijen geen enkel onderzoek ter zake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

De Raad herhaalt vooreerst dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en dat de bestreden beslissing dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben. In die zin is het vijfde middel niet ontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partijen toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Kirgizië.

Het is in principe aan de verzoekende partijen om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is dus niet zo, zoals de verzoekende partijen voorhouden in hun vijfde middel, dat de verwerende partij er moest van vergewissen dat de verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Wat dit beweerd risico betreft kan de Raad bovendien volstaan met bovenstaande bespreking, waaruit is gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande kennelijk onredelijk zijn. Overigens hebben de verzoekende partijen reeds gewezen op het arrest van het Hof van Justitie in het kader van hun beroep bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad antwoordde toe dat inderdaad moet onderzocht worden of de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van hun asielrelaas, maar dat de verzoekende partijen zich beperken tot blote beweringen over de algemene toestand in hun land van herkomst, hetgeen niet volstaat om aan te tonen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen. In hun aanvraag hebben de verzoekende partijen zich opnieuw beperkt tot blote beweringen. De verzoekende partijen maken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van deze bepalingen inhoudt.

Het vijfde middel is niet gegrond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de overige motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwisten. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste, tweede, derde, vierde, en vijfde middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU